

Курганъ Карагодеуашхъ, изслѣдованія А. Лаппо-Данилевскаго и В. Мальмберга (Матеріали по археології Россіи, издаваемые императорской археологической комиссіей — Древности Южной Россіи), Спб., 1894, с. II+191+IX табл. in fol.

Заговоривши про Скитію з поводу розвідок проф. Мищенко, до речи буде кілька слів сказати про сю необговорену ще на сторонах нашого видання публікацію з круга скитсько-сарматської археології. Розкопана 1888 р. кавказьким археологом д. Феліциним могила Карагодеуашх коло стан. Кримської (на полудень від Кубани, недалеко Чорноморського берега) дала непограбований (як то звичайно буває), багатий похорон в кам'яних камерах (числом чотири) типа цілком анальогічного з могилами Кульобською, Чортомлицькою і под. Д. Лаппо-Данилевський, звістний в літературі своїми „Скитськими Старинностями“, взяв на себе історично-етнографічну аналізу похорону, д. Мальмберг, спеціаліст по історії штуки, — аналізу знайдених виробів з сього погляду. Д. Данилевський сираведливо підносить в похороні і в культурі, ним заступлений, цілковиту аналогію з иньшими могилами скитсько-сарматського типу і признаючи в них іранську культуру, близше (хоч і гипотетично лише) звязує аналізовану находку з Сіндами, зачисляючи їх до Меотів, і з ними разом — до скитсько-сарматської родини. На жаль, д. Феліцина не в однім показують ся неповними і віставляють деякі непевности при детальній реконструкції похорону. Дат ніяких находки не дають і одиноким критерієм для близшого означення служить стиль грецьких виробів. Д. Мальмберг бачить в них стиль V в., і тому похорон кладе на кінець V початок IV в.; д. Данилевський уважає його посереднім між Кульобським і Чортомлицьким і кладе на IV або початок III в. Що до стилю грецьких виробів, то д. Мальмберг, ідучи слідами недавніх спостережень Фуртвенглера (з поводу находки в Vetersfelde), перейнятих і иньшими дослідниками чорноморської археології (напр. Шварцом — див. Записки т. X с. 3—4), уважає сю техніку йонійською.

Розвідки видані з звичайною в публікаціях петербурзької археологічної комісії розкішю; крім численних (88) малюнків в тексті, дані в кінці дуже добре виконані фототипії річей з Карагодеуашської могили.

М. Г.

П. В. Владиміровъ — Введеніе въ исторію русской словесности, Київ, 1896, ст. VI+276.

Нова праця д. Владимірова звертає на себе увагу через те, що вона має метою виповнити недостачу російської наукової літератури — дати